

Zuhanás közben

Egyedül érzem magam ebben a nagy, zűrzavaros világban,
Feltűnt, hogy mindenki oly nagyszerű és hibátlan.
Fáj mit velem teszel, ezt még te magad se tudod,
He, te ezt még nem unod?!

Álmomban, mikor karját lengette, én egyből megragadtam,
elhitttem, hogy abban megkapaszkodhatnék.
Nyílsebesen elkapom égő tekintetét,
Rájöttem, hogy én neki sosem leszek elég.

Minden nap, mikor felkelek, ő az első gondolatom,
Lefekvéskor csak arról ábrándozom:
Hogy gondol-e rám titokban a vonaton.

Minden meghal bennem, de örökké szeretlek téged
Annak ellenére, hogy te más lelket véded.
Kótyagos életem feje tetejére fordul,
Szememből egy könnycsepp is kicsordul.

Reccsent az ág és én zuhanok is tovább,
Kinyújtottam karom, s mind hiába már.
Nem nézett már rám,
S ez által én se rá.

Végleg elengedte mélybe hulló kezem,
Végtelen tér veszi körbe lelkem.
Néztem lefelé és félve vártam,
Mikor ér földet a két lábam.

A Borókabokron át, bukfaceztem tovább.
Vajon hol lehetek most, hogy közeleg a halál?
Te nem vagy itt, és nem fogod kezem,
Továbbrepültél, magányosan, nélkülem...